

פרשת וישב - זנזוכה תשפ"א

בראשו להודיע למזכירה שלא תעביר לו שום טלפון [כי אם הייתה מתקשרת אליו במהלך השבועיים, הוא היה שואל אותה אם מכרה את המניה], וכך יצא שבסופו של דבר המניה לא נמכרה ובחשבוננו עלו רווחים אדירים.

עוד סיפר הגר"י זילברשטיין שליט"א: אחד מתלמידיו של הגה"צ ר' אליהו לופיאן זצ"ל, המשגיח דישיבת כפר חסידים, סיפר שנסע פעם עם רבו ברכבת מירושלים לחיפה ושאל אותו לפי תומו האם צריך לומר תפילת הדרך. ענה לו המשגיח בתמיהה: "אלא מאי? בוודאי שצריך לומר!".

לאחר זמן־מה נכנס ר' אליהו לעשות צרכיו, ולכשיצא ונטל ידיו רמז בידו לשוטר אחד שעמד לידו לקבץ אליו את השוטרים הרבים שהיו באותה שעה ברכבת.

למרבה הפלא צייתו כל השוטרים לבקשה והגיעו אל המשגיח הישיש. ר' אליהו פונה אליהם בלשון הקודש, ואומר: "אני אברך עתה ברכת 'אשר יצר', ואתם כולכם תענו אמן...".

התלמיד מספר, שכל הנוסעים שעקבו אחרי המחזה התפלאו מאוד על כך שאנשי המשטרה נענים למשגיח בהסכמה מלאה וברצינות גמורה. והנה, ר' אליהו אומר את הברכה מילה במילה, כדרכו בקודש, וכל השוטרים עונים "אמן" בצוותא ובקול גדול. אחד השוטרים התבטא לאחר מכן שרק מה'אשר יצר' של הרבי יכולים לעשות תשובה שלמה...

לא עוברות דקות ספורות מאז שהמשגיח בירך את הברכה במעמד כל השוטרים, והרכבת נעצרת בפתאומיות. עד מהרה עוברת השמועה על הנס אדיר שהתרחש זה עתה לנוסעים: מוקש שהונח מתחת לפסי הרכבת התגלה בנסי נסים, ונהג הקטר הצליח לעצור את הרכבת ממש ברגע האחרון. אם המוקש היה מתפוצץ, חלילה, מתחת לקרונות, אי אפשר לתאר מה היה עולה בגורלם של הנוסעים.

הרכבת עמדה על מקומה במשך כמחצית השעה, והגאון הצדיק זצ"ל יושב ולומד כדרכו. גם ההמולה שנוצרה, והדיבורים בין האנשים על כך שהיתה זו ברכת 'אשר יצר' של הצדיק שפעלה את הנס הגדול, לא הוציאה את המשגיח מן הגמרא. רק כאשר התגברה ההמולה מאוד שאל המשגיח את תלמידו מה קול הרעש הזה העולה באוזניו, וכששמע את העניין, אמר לו בענותנותו הגדולה וכמי

וַיְבָרֶךְ ה' אֶת בֵּית הַמְצַרִּי בְּכֹל יוֹסֵף וַיְהִי בְרַכְתָּהּ ה' בְּכֹל אֲשֶׁר יַעַשׂ לוֹ (לט, ה)

אמר אביי... 'תיכף לתלמידי חכמים ברכה'... שנאמר 'ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף' (ברכות מב.)

מכיון שתלמידי חכמים דבוקים בקב"ה ובתורתו, השכינה שורה עליהם, וכל הסביבה מתברכת בגין אותה השראת השכינה.

סיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א: יומיים לאחר ששב מורנו בעל ה'אילת השחר', הגאון רבי אהרון לייב שטיינמן זצוק"ל, ממסעו במוסדות התורה של אמריקה, בחורף תשס"ה, צלצל הטלפון בביתו. על הקו היה האדם שמימן את כל הוצאות הטיסה של ראש הישיבה ופמלייתו, וכן את שהותו הממושכת ביבשת האמריקנית.

סיפר אותו עשיר למרן הרב שטיינמן דבר מופלא: לפני שראש הישיבה הגיע לאמריקה, הודיע האיש למזכירתו כי מכיוון שיהיה עסוק מאוד במהלך הביקור, הוא מתכוון לעזוב את המשרד למשך שבועיים ונתן לה הוראות לביצוע. אחת ההוראות הייתה למכור מניה שהשער שלה בבורסה עלה, ואפשר עתה להשתכר מכך רווח עצום. הוא גם הורה למזכירה, שבמהלך השבועיים הבאים לא תעביר אליו אף שיחת טלפון.

מיד לאחר תום הביקור חוזר האיש למשרדו, והשאלה הראשונה ששאל את המזכירה היתה האם מכרה לפני שבועיים את המניה ההיא. המזכירה נאלמה דום, החווירה והאדימה חליפות, ובקושי הצליחה להוציא מפיה הודאה ששכחה לבצע את ההוראה הזו. העשיר מתקשר לבורסה כדי לברר מה עלה בגורל המניה, ולהזדרז למכרה עתה. מה מתברר? עקב שינויים בשוק הנפט העולמי עלתה המניה ממש עכשיו בעשרות אחוזים! דבר שאינו מצוי כלל, כידוע, בבורסה האמריקנית. וכך התעשר האיש ביום אחד בהון עתק...

אם הייתה המזכירה מוכרת את המניה באותו יום שביקש לא היה הרווח נכנס עתה לקופתו. כיוון שראה השי"ת את מסירותו לראש הישיבה ואת הכספים המרובים שהזיל מכיסו על מנת שביקורו של הגראי"ל יעלה יפה, נתן השי"ת

שרוצה להסיט את מחשבות האנשים מ'אחריותו' לנס - 'נו', עכשיו תגיד אתה, צריך לומר תפילת הדרך?!"

[מתוך הגדה של פסח 'חשוקי חמד']

אם ברכת ה' שורה על הסביבה של הת"ח, על אחת כמה וכמה ששורה היא על הת"ח עצמו.

סיפר בעל המעשה הרה"ג ר' פנחס זלצמן שליט"א, ראש כולל ש"ס בוסטון בעיר ביתר עילית: "טרררר", אלו היו הקולות שהייתי שומע כל בוקר בשעה שהייתי מתניע את מכונית הישנה והחבוטה. ושוב, "טרררר", עד שהמכונית הואילה בטובה להניע. מכונית זו שימשה אותי בנאמנות מספר שנים ולא רציתי להיפרד ממנה, עד שבשלב מסוים הגעתי למסקנה כי אכן הגיע הזמן להחליפה במכונית חדישה יותר. גם תלונות ילדיי על כך שהמכונית שלנו היא 'טרנטה' ואינה נוחה כלל לנסיעה, הצטרפו לחישוב. עד שביום מן הימים התחלתי להתעניין ברכישת רכב חדש.

היות והמכונית בעיניי אינה סמל למעמד או לתפקיד אלא אך ורק אמצעי להגיע ממקום למקום, החלטתי שאיני משקיע כסף ברכישת רכב חדש אלא ברכישת רכב מיד שניה. כאשר הדגם שמצא חן בעיניי, לפי הצרכים והנסיבות, היה רכב מסוג 'מאזדה אמ-פי-וי', שידידים טובים המליצו לי עליו מכמה סיבות.

התחלתי לברר על עלות רכב שכזה, והמסקנה היתה כי מחיר הרכב מיד שניה עומד על 55 אלף שקלים, זאת בזמן שההחלטה המקורית שלי הייתה להשקיע ברכב לא יותר מ-40 אלף שקלים. המחיר קצת הרתיע אותי, ולפיכך התחלתי לברר על רכבים נוספים. אך עד מהרה התברר לי שרכבים אלו אינם עונים על צרכיי.

שבתי לברר על הרכב מהסוג הנ"ל, שכאמור המחירון שלו עמד על 55 אלף שקלים. מביורורים פה ושם התברר לי כי ניתן להשיג רכבים כאלו בעלות של 40 אלף שקלים, אך מטבע הדברים ישנה סיבה לעלות הנמוכה - כנראה שהרכב עבר איזו תאונה או שהוא סובל מבעיה כזו או אחרת.

הצעה אחת מבין ההצעות הנמוכות שהגיעה אלי מתושב 'כפר חרות' שבשרון, הייתה נשמעת לי דווקא בבחינת 'נישט קשה'. ראיתי תמונות של הרכב, אמנם הוא לא היה יפה מדי, אבל יחסית למחיר זה היה נשמע סביר. מי שרוצה מחיר זול צריך לוותר על משהו, לא נורא.

בבוקר שלמחרת קמתי, כשתוכנתי היתה שלאחר התפילה אצא מביתי שבביתר עילית לאזור השרון, לראות את הרכב במו עיניי, לנסות אותו קצת, ובעזה"ל לסגור עם המוכר על רכישתו.

אני שב לביתי לאחר התפילה, אוכל ארוחת בוקר, ומתארגן בזריזות ליציאה. הרי ככל שאצא מוקדם יותר אסיים מהר יותר, ואוכל לחזור להמשך סדרי היום.

אבל אז מתחיל משהו לדגדג לי במוח: 'פנחס... פנחס... מה יהיה עם הדף היומי. אתה הרי משתדל כל יום לפתוח את היום בלימוד הדף היומי, ומה יהיה עם לימוד זה'.

'אין בעיה', הבטחתי לעצמי, 'מיד כשאחזור אתיישב ללמוד את הדף כמו בכל יום. בכל מקרה, עד שעת מסירת השיעור כבר אספיק ללמוד ולהתכונן'. אבל הקול לא הרפה: 'פנחס... יש לך קביעות, אל תבטל אותה'.

כאן כבר הסתבכתי. הרי מצד אחד ככל שאצא מאוחר יותר העניינים יימשכו יותר זמן וכך אשוב מאוחר יותר לסדרי היום. אך מאידך, יש כאן קביעות ומה אעשה עמה. ההתלבטות לא הייתה קלה, אך בסייעתא דשמיא החלטתי להתגבר ולא לוותר על הקביעות. נשארתי ללמוד.

האמת, שמבחינתי הסיפור הסתיים. הודו לה', זכיתי והתגברתי וכך שמרתי על קביעותי בתורה. אך היות שההמשך מפתיע ואולי גם יביא תועלת, אז חבל שלא להשלים את הסיפור.

השעה כבר התאחרה עד שסיימתי את לימוד הדף היומי, ואני מסתפק האם לצאת עכשיו ולאחר את המשך סדרי היום. ובכלל, מתעקש איזה יתוש לנקר לי במוח - האם עשיתי בכלל נכון שהתעכבתי... אולם, אז נפל לי בראש רעיון, 'אולי כדאי לבדוק שוב באותם מקומות הפרסום שבהם חיפשתי בתחילה'. חיפשתי ודי מהר אני מגלה מודעה חדשה-חדשה שפורסמה כעת: 'מאזדה אמ-פי-וי' למכירה'.

באצבעות רוטטות אני מתקשר לבעל הרכב, ולפליאתי מתברר כי מדובר ברכב השייך לחברה לייצור תרופות בבית שמש. הנהג שנהג בו הוא סמנכ"ל הכספים של החברה ששמר על הרכב מכל משמר, וכל טיפול שצריך לעשות נעשה, כך שהרכב מתוחזק במצב מצוין וממש כמו חדש.

"איפה אני יכול לראות את הרכב?", אני מתעניין, והוא עונה לי: "יש איזה יישוב חרדי בגוש עציון. איך זה נקרא. אה... ביתר... ביתר עילית. שם בכניסה שמנו את הרכב".

אתם שומעים...? לא פחות ולא יותר... בביתר עילית, עיר מגוריי, מחכה לי הרכב. לא בשרון ולא בשום מקום אחר! יצאתי לראות את הרכב שאכן היה פשוט מושלם...

שאלתם אולי מה המחיר? ובכן... 38 אלף שקלים בלבד... זה מה שהחברה ביקשה על הרכב למרות היותו שמור ומתוחזק ביותר. כך שנראה בחוש שמקביעות עתים לתורה לא מפסידים, להיפך, בזכות שהתעכבתי ולמדתי את הדף הרווחתי ובגדול. גם בגשמיות, אבל כמובן, בעיקר ובעיקר ברוחניות. **[מתוך 'לקראת שבת מלכתא-הרב אהרן כהן]**

בשכונה מסוימת הייתה רק מכולת אחת, ובעליה לא נמנה על קהל יראי ה'. במשך שנים רבות הוא ניהל את העסק והכל באו לקנות אצלו. ביום מן ימים, אחד מתושבי השכונה

נקלע לקשיים כספיים והחליט לפתוח מכולת. אך כיוון שאיש זה היה תלמיד חכם והקדיש שעות רבות מסדר יומו ללימוד התורה לא רצה לבזבז זמן רב במכולת, והחליט שבחנותו ימכרו רק מצרכי יסוד כמו מוצרי חלב ולחם, שתייה וכו', ויעשה זאת בין שש לתשע בבוקר בלבד, כך שיהיה באפשרותו להקדיש גם עתה את מרבית יומו לתורה.

לא הייתה דעתו של בעל המכולת הוותיק נוחה בשמעו על פתיחת העסק בשעות הבוקר, והוא תכנן כיצד לפגוע בת"ח ובמכולתו. במוחו עלה רעיון שטני במיוחד. הוא התקשר למשרדי מס הכנסה והלשין על אותו ת"ח שאינו מדווח על מכירותיו... לא שהיה לו מידע על כך, אבל ההנחה שלו הייתה שאם חוקרי המס יבואו לחנותו של הת"ח ייבהל מעצם בואם ולא יפתח יותר את החנות...

לחוקרי המס אין סיבה להזדרז ולהגיע בין שש לתשע בבוקר. הם הגיעו לשכונה בשעה אחת-עשרה, ועל פי הכתובת שנמסרה להם לא מצאו את המכולת. הם ניגשו לעוברים ושבים ושאלו איפה יש כאן מכולת. האנשים הצביעו בפניהם על... מכולתו של המלשין שהיתה ממוקמת במרחק כמה מטרים מהכתובת שנמסרה לחוקרים. אלה הבינו שמן הסתם חלה טעות במסירת הכתובת, והחנות החשודה היא זו שהתושבים הצביעו עליה וניגשו לשם...

בעל המכולת הוותיק נחרד מאוד לראות את חוקרי המס נכנסים לחנותו, ומסתבר ש'על ראש הגנב בוער הכובע' והוא עצמו היה אחד ממעלימי המס הגדולים, ועתה נתפס בקלקלתו, ומפני הקנס הכבד שהוטל עליו נאלץ לנעול את חנותו על מסגר ובריח.. והתקיים בו 'בור כרה ויחפרהו ויפול בשחת יפעל' (תהילים ז, טו). [מתוך הגדש"פ 'חשוקי חמד']

זוֹנוּכָה

מרן ה'בן איש חי' - רבי יוסף חיים מבגדד זצ"ל היה דורש את חודש כסליו כך: האותיות הפנימיות סלי הם ר"ת של לפורקנך סברית ה" [לישועתך קיוויתי ה'] ואילו האותיות החיצוניות הן כ"ו - כנגד שם ה-ו-י-ה. ודבר זה בא לרמז ולהסביר שהדרך שבה הצליחו החשמונאים לנצח את מלכות יוון שהיתה מעצמה עולמית באותה תקופה, זה היה רק באשר בטחו בבורא עולם שיעזור להם וישיעם. כי ידעו ששם ה-ו-י-ה חופף עליהם מלפנים ומאחור להצילם ולהפיל אויביהם לפניהם, ולא סמכו על שום דבר מלבדו, כי רק בו לבדו ראוי לבטוח.

סיפר הרב חיים זאיד שליט"א: א: כידוע, ישנן תרופות, שאינן נכללות ב'סל הבריאות'. בכל שנה יושבת וועדה ומחליטה מה כן ייכנס לסל ומה לא. למשל, אם ישנה תרופה מסוימת שלמרות שבהחלט היא עוזרת ומסייעת לשכך את הכאבים במקרים בהם החולה סובל, אבל עדיין אינה מוגדרת כ'מצילת חיים' - היא אינה נכללת בסל הבריאות ואין קופת החולים מממנת את עלות התרופה, והחולה צריך לרכוש

אותה מכיסו הפרטי. אמנם 'הקדים הקב"ה רפואה/תרופה למכה' - ובמקרה הצורך ניתן להגיש בקשה ל'וועדת חריגים' כדי לקבל מימון או סיוע מקופת החולים. הוועדה מתכנסת ובוחנת כל מקרה לגופו, ובסיכומו של עניין מאשרת או לא מאשרת את רכישת התרופה במימון או בסיוע קופת החולים.

בבין הזמנים קיץ של שנת תשע"ט ישבו שני אנשים בקופת חולים מכבי שברחוב רבי עקיבא בבני-ברק. מאחר והללו המתינו זמן מה, התפתחה שיחה ערה ביניהם. האחד סיפר לשני, כי הוא ממתין לשירותי המשרד כדי להגיש בקשה לוועדת חריגים כיוון שאביו צריך להשתמש בתרופה פלונית המסייעת לו לשכך את כאביו ואינה נמצאת בסל הבריאות. לשמע הדברים שאל השני: "האם יש לך מכרים או אנשים קרובים, שיכולים להמליץ עבורך בוועדה?"

- "לא, אין לי".

"אם כך", אמר לו, "אתה סתם מבזבז את זמנך, כיוון שהם בוועדה דוחים את כולם! אני לעומתך מסודר. יש לי חבר הקשור לוועדה וברגע שהם ישמעו את שמו - אני בטוח שהם יאשרו לי את המימון לתרופה".

ענה לו הראשון ואמר: "לי יש קשר ישיר עם בורא עולם! זוהי הפרוטקציה הטובה ביותר!!! מועילה עשרות מונים מפרוטקציה של בני אדם".

תורו של האדם שיש לו פרוטקציה הגיע. הוא פנה לפקידה והסביר, איזה תרופה הוא מבקש להעביר בוועדת חריגים והוסיף שיש לו קשרים וביקש שבבקשה תציין את השם של אותו אדם שהוא הכיר. הפקידה הסבירה לו שאינה מתכוונת לכתוב את שמו של אותו אדם שהוא הכיר, בהטעימה כי החלטת הוועדה היא אך ורק לפי מצבו הבריאותי של החולה. כששמע אותו אדם שהיא אינה מוכנה לציין את קשריו, הוא התפרץ וצעק לעברה. הפקידה התקשרה מיד וביקשה שיבואו אנשי האבטחה. בתוך שניות אחדות הגיעו שני מאבטחים והוציאו אותו בכוח מחוץ לבניין.

הגיע תורו של השני. הוא פנה לפקידה והעביר את הבקשה לוועדת חריגים עבור אביו החולה, ובסיום דבריו ביקש: "אני מבקש שתוסיפי הערה למטה: שהחלטה לקבל את התרופה אינה תלויה בוועדה אלא בבורא עולם".

הפקידה אמרה לו: "זה לא עניין של דת. אם מגיע לאבך - הוועדה תאשר. ואם לא - לא יאשרו".

אבל מיועדנו חזר ואמר: "מה ביקשתי ממך? כסף? בקשה קטנה שתרשמי".

- "אבל אני לא יכולה, יחשבו, שאני לא נורמלית".

- "טוב, תרשמי, כי הפציינט מבקש להוסיף, שהקב"ה הוא הקובע והמחליט ולא חברי הוועדה".

נכנס השליח אל הרב בראש חודש ומסר לו את התרומה עבור האברכים. לפליאתו סירב הרב לקבל ואמר: "כבר אינני צריך, החודש כבר חילקתי כסף לאברכים..."

"הרב ישמור את הכסף לחודש הבא", הציע השליח.

"כבר מהיום לשמור לחודש הבא?", התפלא הרב ועמד בסירובו לקבל את התרומה.

בראש חודש הבא הגיע אותו שליח לפנות בוקר לביתו של הרב שהופתע מאוד לראותו בשעה כה מוקדמת.

"חשבתי לעצמי", אמר השליח, "לו הייתי מקדים לבוא אתמול, יום לפני ראש חודש, היה הרב אומר לי שהוא עדיין אינו זקוק לתרומה; ולו הייתי בא בעוד כמה שעות היה הרב אומר לי גם כן שהוא כבר אינו זקוק לתרומה; לכן השכמתי לשעה זו, בתקווה שכעת הרב יקבל את התרומה..."

חיך הרב ואמר: "אכן, עכשיו אני צריך...!"

בטחונו של מרן הגרי"ז זי"ע בקב"ה, ובעקבותיה השתדלותו הנצרכת בלבד, לא הייתה רק כאשר מדובר היה בכספי הכולל, אלא גם כאשר חייו ובריאותו עמדו על הפרק... כחולה אסטמה הוא היה נוטל תרופה פעמיים ביום. תרופה זו הייתה מאוד חשובה עבורו, והייתה כמו אוויר לנשימתו. היא הייתה מיובאת משווייץ, ומדי פעם כשהתרופה עמדה להיגמר היו מבקשים מאחיינו הגאון רבי **משה סולובייצ'יק** זצ"ל שישלח כמות נוספת.

יום אחד, לאחר שנטל הרב את המנה הראשונה, גילו שנשארה רק עוד גלולה אחת. בני הרב דנו האם לשמור את הכדור הנותר למחר, כיון שהיום הוא כבר לקח מנה אחת, ואם ייקח את המנה השנייה היום לא ייוותר למחר כלום. כאשר הציעו את הספק לפני הרב הוא ענה בשלווה: "את הכדור הזה צריך לקחת היום כי זו המנה של היום, וכשיצטרפו, יהיה...!"

למחרת בבוקר התדפק מאן דהוא על דלת בית הרב ושאל: "האם כאן גר הרב סולובייצ'יק?"

הוא נענה בחיוב, אך חזותו הלא חרדית הפליאה את בני הבית - מה להלך זה בבית הרב?

"אני בא כעת משווייץ", סיפר, "ובשדה התעופה שם שאלני אדם אם אני נוסע לארץ ישראל ולירושלים, וכשהשבת בחיוב ביקש ממני שאמסור חבילה זו לבית הרב סולובייצ'יק ברח' פרס 3 בירושלים".

החבילה נפתחה ובתוכה משלוח חדש של תרופות... "כשיצטרפו, יהיה...!", ואכן היה. והיה זה ללא שהודיעו לרבי משה... כי מן השמים הודיעו לו, והתרופה הגיעה בדיוק בזמן - לא רגע לפני ואף לא רגע אחרי...

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא-הרב ישראל ליוש']

הפקידה שלחה את הבקשה במייל והאחראית שקראה את הבקשה וראתה את התוספת התפלאה. היא התקשרה לפקידה, כדי להבין מדוע כתבה זאת. הפציינוט עדיין עמד ליד הדלפק ומילא את הטפסים. המזכירה נתנה לאחראית לדבר אתו. הלה שפך את לבו והסביר לה, שהוא מטפל לבדו באביו החולה והוא מאכיל, משקה, מטייל אתו והוא רואה בסבלו. היות ואין באפשרותו לרכוש את התרופה, הוא מתחנן אליה, שתאשר לאביו את התרופה.

דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב. היא השיבה, שאין הדבר תלוי בה אבל היא תנסה לעשות ככל שביכולתה. היא התקשרה לראש הוועדה, וביקשה ממנו, שיאשר את הבקשה לתרופה למיודעו. ראש הוועדה אישר מיד את הבקשה, והורה, כי הוא יכול לגשת לקחת את התרופה מבית המרקחת ברחוב שח"ל 14 ברמת גן. המרשם נשלח לפקידה, שהדפיסה אותו ונתנה לו ביד והלה יצא מהבניין.

ביציאתו הוא ראה את היהודי הראשון עם הפרוטקציה, עדיין מתווכח עם המאבטח שיכניס אותו. הוא נופף עם המרשם ואמר לו: "הבוטח בה' חסד יסובבנו".

אולם סיפורנו לא תם. עם יציאתו מהבניין, ראה משלוחן, שעומד לצאת מהבניין. לשאלתו לאן הוא נוסע, השיב: "לרחוב שח"ל 14 ברמת גן להביא תרופה משם". לבקשתו, הצטרף אליו והביא את התרופה המיוחלת לאביו החולה...

[מתוך 'פניני עין חמד']

נסים גלויים חווה מרן הגאון רבי **יצחק זאב סולובייצ'יק מבריסק** זי"ע בהשגת הכסף לשכר האברכים בכולל שהקים בירושלים, והכל בזכות אמונתו התמימה בקב"ה והשתדלותו המדויקת כפי הנצרך בלבד. כשהקים את הכולל לא ידע כלל מהיכן ישיג את הכסף הנדרש. רעיונות רבים עלו במחשבתו, אך בסופו של דבר הגיע הכסף ממקורות אחרים מכפי שחשב. אף פעם לא ידע מראש מהיכן ישלם בראש חודש, אך לא היה ראש חודש אחד שהוא לא ישלם בזמן!

פעם נכנס אליו מקורבו כמה ימים לפני ראש חודש, וסיפר לו שבשבת האחרונה עלה לתורה ונדב לתת לבריסקער רב כל מה שיחסר לו לתשלומי האברכים בראש חודש, והנה הוא בא כמה ימים לפני ראש חודש כדי לקיים את נדרו וברצונו לברר כמה כסף חסר עדיין לרב עבור ראש חודש הקרוב?

הרב מבריסק ערך חשבון והתברר לו כי חסרים עדיין שמונים אחוז מהסך הכולל.

"סברתי", הגיב התורם, "שימים ספורים לפני ראש חודש כבר ימצא בידי הרב רוב הכסף ולא אצטרך לתרום סכום כה רב, אך בכל זאת אינני חוזר בי מהבטחתי ואתן את כל הסכום..."

תרומה מחוץ לארץ נשלחה אל הרב מבריסק עבור הכולל.